

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. София, 02.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 01.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **12294** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Д. С. Д., чрез адв. К. К., срещу заповед № 513з-7932/19.10.2018г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречието му с материалния закон и нарушение на процесуалните правила. Твърденията са, че заповедта не съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити. Изводът на дисциплинарнонаказващия орган за нарушение на етичните правила се основава на предположение, че жалбоподателят е извършил престъпление. В процесния случай обаче е налице само висящо наказателно производство, което към датата на издаване на оспорената заповед за уволнение все не е било приключило. Позовавайки се на чл. 195, ал. 4 от ЗМВР жалбоподателят счита, че едва след влизане в сила на осъдителна присъда, може да му бъде наложено дисциплинарното наказание „уволнение“. По същество твърди, че е нарушено правото му на защита, както в хода на дисциплинарното производство, така и при издаването на оспорената заповед, тъй като същата не е мотивирана, не е ясно какви негови действия е прието, че представляват дисциплинарни нарушения, за които да се ангажира дисциплинарна отговорност, липсва и установяване на вредни последици от

неправомерното поведение на служителя, както и субективния елемент на деянието. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото. Представя писмени бележки.

Ответникът - директор на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в съдебно заседание се представлява от юрк. К., който аргументира неоснователност на жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от т. 121 на Заповед № 513з-2074/01.04.2015г. (л. 220) и кадрова справка № 513р-59586/18.07.2018г. (л. 167) Д. С. Д. е преназначен и изпълнява длъжност старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ при СДВР, със специфично наименование на длъжността „младши инспектор“.

В СДВР е депозирано предложение от зам.-директора на СДВР за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина /№ 513р-44141/31.05.2018г. по описа на СДВР/, съдържащо данни за нарушение на служебната дисциплина, а именно, че на 15.05.2018 г. в [населено място], при проведена полицейска операция под ръководството на Софийска градска прокуратура, с полицейска заповед, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, за срок от 24 часа са задържани младши инспектор Д. С. Д. и младши инспектор Ц. М. - старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 Районно управление при СДВР. От извършените процесуално-следствени действия са установени неправомерни деяния, изразяващи се в искане на подкуп от криминално проявено лице, за да не изпълнят задължения по служба - да не го задържат, съгласно ЗМВР, за това, че притежава наркотични вещества, с което е осъществен състав на престъпление по чл. 302, т. 1, вр. чл. 301, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. На 16.05.2018г. служителят Д. е привлечен като обвиняем по образувано досъдебно производство № 256/15.05.2018г. по описа на Следствен отдел към Софийска градска прокуратура (пр. пр. № 13419/2018г. по описа на СГП) и му е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ за срок от 72 часа. Информацията е постъпила в Столична дирекция на вътрешните работи с писмо № 7855р-3731/17.05.2018 г. по описа на Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР.

Със заповед № 513з-4345/01.06.2018г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство по чл. 207, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) срещу държавен служител - младши инспектор Д. С. Д. - старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 Районно управление при СДВР за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, за което на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 (неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник - министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители) и т. 4 (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР) и чл. 203, ал. 1, т. 7 - (превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица) и т. 13 (деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните

служители в МВР, уронващи престижа на службата) от ЗМВР се предвижда налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Със същата заповед на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗМВР е определен дисциплинарно-разследващ орган (ДРО), с поименно посочен състав на комисията. Със Заповед № 513з-5039/27.06.2018г. на директора на СДВР е удължен срока на дисциплинарното производство до 01.08.2018г.

С покана № 513р-52285/21.06.2018г. по описа на СДВР, връчена на Д. срещу подпис, за запознаване със заповед № 513з-4345/01.06.2018г., като са разяснени правата му по чл. 207, ал. 8 от ЗМВР. На жалбоподателя е връчена срещу подпис и покана № 513р-52288/21.06.2018г. за даване на писмени обяснения в срок до 28.06.2018г., като в същата са били зададени конкретни въпроси.

За извършените дисциплинарно разследващи дейности на ДРО е изготвена Обобщена справка № 226р-15449/30.07.2018г., с която е запознат Д. на 30.07.2018г. срещу подпис. Изготвено е Становище № 15682/01.08.2018г. от ДРО с предложение за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.

По повод Становище № 513р-69997/20.08.2018г. (л. 60) на началник отдел „Човешки ресурси“ СДВР, със заповед № 513з-6448/22.08.2018г. ДНО е определил петнадесет дневен срок за събиране на допълнителни доказателства. Изготвена е допълнително становище № 18052 (л. 75 и сл.), отново с предложение за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.

С покана № 18055 (л. 74) от Д. са изискани допълнителни обяснения и е запознат с допълнителното становище на 05.09.2018г. срещу подпис. Видно от приложеното на л. 73 от делото обяснение, Д. е отказал да дава допълнителни обяснения до приключване на наказателното производство. Обясненията са приети от директора на СДВР на 04.10.2018г.

Издадена е заповед № 513з-7932/19.10.2018г. на директора на СДВР, оспорена в настоящото производство, с която за извършено тежко дисциплинарно нарушение, на основание чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. 1, чл. 197, ал. 1, т. 6 и чл. 203, ал. 1, т. 7 и т. 13 от ЗМВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение. Заповедта е връчена на 30.10.2018г. на Д. срещу подпис.

По делото са събрани гласни доказателства посредством разпитите на свидетеля Я. П. Я., служител от дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР и свидетеля Я. К., който ще бъдат обсъдени по-долу в изложението.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения срок, предвид което съдът приема, че е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган – директора на СДВР, в рамките на предоставените му правомощия по чл. 204, т. 3 във вр. с чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, във вр. с чл. 197, ал. 1, т. 1-3 от ЗМВР /Заповед № 8121з-140 от 24 януари 2017г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР и Удостоверение № 513р-97152/21.11.2018г. (л. 16), съгласно което И. С. И. е назначен на длъжност „Директор на СДВР“, тъй като процесното наказание се явява наложено на основание чл. 197, ал. 1, т. 6 от ЗМВР от лице на ръководна длъжност.

Заповед № 513з-7932/19.10.2018г. е издадена в рамките на преклузивните срокове по

чл. 195, ал. 2 от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. Според чл. 196, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В ал. 2 на чл. 196 от ЗМВР е предвидено, че установяването на дисциплинарното нарушение се осъществява в момента, в който материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В този смисъл и Тълкувателно решение № 2/04.07.2002г. по т. д. № ТР – 3/2001г. на ВАС, което не е загубило значението си.

Видно от отбелязването върху обобщена справка рег. № 226р-15449/30.07.2018г., становище рег. № 15682/01.08.2018г. и допълнително становище рег. № 18052/05.09.2018г. дисциплинарнонаказващият орган се е запознал с материалите по дисциплинарната преписка на 04.10.2018г.

От данните, съдържащи се в дисциплинарната преписка, се установява, че в Следствения отдел /СО/ при Софийска градска прокуратура /СГП/ е било образувано досъдебно производство /ДП/ № 256/2018 г., по което в качеството на обвиняем е привлечен и Д. С. Д. за извършено престъпление по чл. 302, т. 1 във вр. с чл. 301, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК /л. 143/. С постановление от 20.06.2018 г. по пр. пр. № 13419/2018г. по описа на СГП е изпратено по компетентност на Специализираната прокуратура /СП/ ДП № 256/2018г. по описа на СО при СГП, пр. пр. № 13419/2018г. по описа на СГП. В цитираното постановление се сочи, че с протоколно определение от 18.05.2018г. на СГС, НО, срещу Д. Д. е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, която е потвърдена от САС, НО. Видно от протоколно определение от 16.08.2018г. по внчд № 360/2018г. на АСНС жалбоподателят Д. Д. е бил с наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“, която не е изменена.

Съгласно чл. 195, ал. 3 от ЗМВР сроковете по ал. 1 и 2 (описани по-горе) не текат, когато на държавния служител е наложена мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест. Последното ще иде да рече, че двумесечният срок е спазен, доколкото към датата на издаване на процесната заповед сроковете по чл. 195 от ЗМВР не са текли.

С оглед конкретните факти по казуса не са налице основания за прекратяване на дисциплинарното производство по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, както и поради останалите обстоятелства по чл. 209, т. 1, т. 2, т. 4-6 от ЗМВР.

Оспорваният акт съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС/, съобразена е и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която „при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата“.

От доказателствата по делото е видно, че от държавния служител са изискани писмени обяснения по случая, като такива са дадени на 05.09.2018г. (л. 73) и на 28.06.2018г. (л. 123) и същите са приети от дисциплинарнонаказващия орган, съобразно изискванията на закона.

Спазени са правилата за провеждане на дисциплинарното производство, разписани в чл. 16 и сл. от Инструкция № 8121з-470 от 27.04.2015г. за организацията на дейността

по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи, издадена от Министъра на вътрешните работи, на основание чл. 215а от ЗМВР (обн., ДВ, бр. 34 от 12.05.2015г.)

В тази връзка съдът намира, че не са нарушени правата на жалбоподателя предвид, че същият е бил запознат с всяко действие по дисциплинарното разследване. В случая дисциплинарно наказващият орган е изпълнил задълженията си по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР във вр. с чл. 23 от Инструкцията, преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения.

Съдът намира, че заповедта формално е мотивирана, тъй като обстоятелствената част на акта препраща към обобщена справка рег. № 226р-15449/30.07.2018г. и допълнително становище УРИ № 226р-18052/05.09.2018г., съдържащи подробно изложение на повода за извършване на проверката и резултатите от нея. Съгласно константната съдебна практика е допустимо мотивите на акта да са изложени в друг съпътстващ го акт, който в случая е изготвената в хода на дисциплинарното производство справка/допълнително становище, посочени по-горе.

Съдът в настоящия състав обаче намира, че от мотивите на оспорената заповед, както и от данните, съдържащи се в цялата дисциплинарна преписка, не може еднозначно да се установи за каква деятелност е ангажирана дисциплинарната отговорност на Д.. Липса на мотиви е налице не само когато в административния акт не са изложени никакви съображения, но и когато изложените такива не дават възможност да бъдат установени действителните съображения на органа, мотивирали го да издаде акт с подобно съдържание, какъвто е настоящият случай.

В обстоятелствената част на заповедта е описана гореизложената фактическа обстановка, свързана със случая от 15.05.2018г. Посочено е, че в СДВР са постъпили данни за констатирани неправомерни действия, извършени от Д., същият е привлечен в качеството му на обвиняем за извършено престъпление по чл. 302, т. 1 във вр. с чл. 301, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, като му е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“. След това е отбелязано, че „оперативните и процесуално-следствените действия са проведени на обществено място, като са били възприети, както от преминаващи граждани, така и от служебно ангажираните служители на Дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР, ръководещите ги органи на съдебната власт и други служители на МВР. В заключение е посочено, че „деянието, извършено от Д., представлява не само нарушение на посочените писани правила, уредени в законови и подзаконови норми, а е изключително укоримо и от общоприетия морал за поведение, както на всеки гражданин, така и на всеки полицейски служител, какъвто е той. Нормалното очакване е полицейските органи да предотвратяват, пресичат и разкриват престъпления и да служат за пример на другите членове на обществото, а не да скандализират с поведението си, като извършват правонарушения“.

От така формулираните фактически основания за издаване на заповедта не става ясно за какви всъщност действия е ангажирана дисциплинарната отговорност на служителя. Не става ясно дали тежкото нарушение на служебната дисциплина се изразява в самото задържане на мл. инсп. Д. и привличането му в качеството на обвиняем за престъпление по НК или че оперативните и процесуално-следствените действия по задържането му са проведени на обществено място и са възприети от

неограничен кръг лица. Фактът, че служителят е задържан за 24 часа и му е повдигнато обвинение за престъпление от общ характер с наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ не обосновава извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 7 и 13 от ЗМВР.

В заповедта не са индивидуализирани действията, с които Д. е осъществил вменените му нарушения на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Бланкетно е посочено, че се касае за „неправомерни деяния“, заради които е привлечен към наказателна отговорност. Независимо че в заповедта е налице позоваване на изготвените в дисциплинарното производство обобщена справка и допълнително становище, то в случая изложените в същите съображения не могат да заместят липсата в оспорената заповед на фактически основания за налагане на дисциплинарното наказание. Видно от обобщената справка и становището е, че липсва каквато и да било индивидуализация на дисциплинарните нарушения, допуснати от жалбоподателя. В допълнителното становище от 05.09.2018г. е посочено, че гореописаните действия на служителя, попадащи в обсега на наказателното преследване, са деяния, станали достояние на граждани, служители на МВР, магистрати и други държавни органи, с което същият не удовлетворява изискванията за примерно поведение на държавния служител при изпълнение на служебните му задължения.

Всичко изложено дотук обоснова извод, че в заповедта не са изложени фактическите основания за налагане на дисциплинарното наказание, установяващи нарушение на цитираните в същата правила от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Липсва яснота за какви деяния е наказан Д., липсва описание на конкретни действия, които да бъдат вменени на Д. като нарушение на служебната дисциплина. Самата заповед и справките към нея по същество преповтарят констатации и актове на Прокуратурата. Вярно е, че на основание събраните по досъдебното производство доказателства е повдигнато обвинение на жалбоподателя. Последното обаче е предмет на установяване от съответния компетентен съд, присъдата на който ще бъде задължителна за дисциплинарна наказващия орган, както и всички други граждани, организации и съдилища. Факт е обаче, че по дисциплинарната преписка не са събрани конкретни доказателства, които да обосноват тежко нарушение на служебната дисциплина. По същество цялото дисциплинарно обвинение почива на предположение, обективизирано в предложението рег. № У-2298/15.06.2018г. по ДП № 256/18г. по описа на СО-СГП (л. 158-161).

Дисциплинарна наказващият орган е приел, че Д. Д. е нарушил чл. 67 и чл. 150, ал. 2 от ЗМВР, както и т. 8, т. 11, б. „а“, т. 12, б. „а“, „б“, „в“, т. 13, б. „а“, „г“ и „д“, т. 15, т. 17, б. „в“, т. 19, т. 20, т. 42, т. 46, т. 83 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден със Заповед № 8121з-348/25.07.2014г. За така посочените като нарушени разпоредби е ангажирана дисциплинарната отговорност по чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. 1 и т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6 и чл. 203, ал. 1, т. 7 и т. 13 от ЗМВР.

От събраните по делото доказателства и пространното изложение в заповед № 513з-7932/19.10.2018г. единствено безспорно се установява, че младши инспектор Д. Д. е бил назначен в наряд, съвместно с младши инспектор Ц. М., като ПП 53-1, за времето от 07.00 ч. до 19.00 ч. на 15.05.2018 г. в района на Ц. Автогара - С.. За времето от 10.00ч. до 10.30ч. на 15.05.2018г. св. Я. К. се е намирал на едно от гишетата на Ц. автогара, където купувайки си билет е спрял от ПП 53-1 за проверка. При осъществената проверка служителят Д. е позвънил в О2РУ на СДВР и е изискал

справка за криминалните регистрации на Я. К.. Получената информация е била, че проверяваното лице е регистрирано за кражба и разпространение на наркотици. Така установеното не може да бъде подведено като нарушение на служебната дисциплина. Обстоятелствата, че Д. е бил задържан, че са му били иззети служебно оръжие и личен знак, вкл. и е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“, както и че същите обстоятелства са станали достояние на трети лица, не могат да доведат до извод, че са нарушени Етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. Това е така, защото към настоящия момент не е безспорно доказано с влязла в сила присъда, че жалбоподателят Д. е извършил престъплението, за което му е повдигнато обвинение по НК. Последното се свежда до това, че на 15.05.2018г. мл. инспектор Д. Д., заедно с мл. инспектор Ц. М. са извършили неправомерни деяния, изразяващи се в искане на подкуп от криминално проявено лице, за да не изпълнят задължения по служба - да не го задържат, съгласно ЗМВР, за това, че притежава наркотични вещества, с което е осъществен състав на престъпление по чл. 302, т. 1, вр. чл. 301, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. По дисциплинарното производство обаче не са събрани достатъчни и категорични доказателства, че мл. инсп. Д. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина.

На практика цялото дисциплинарно производство се основава на данните от постановлението на СГП за привличане на обвиняем от 16.05.2018г. /л. 162/ и на постановлението на СГП от 20.06.2018г. за изпращане на досъдебното производство на Специализираната прокуратура /л. 155/, без да е проведено надлежно дисциплинарно разследване. Впрочем това обстоятелство е констатирано още в хода на самото дисциплинарно производство, като в становище от 20.08.2018г. началникът на отдел „Човешки ресурси“ СДВР е предложил на ДНО материалите по проверката да бъдат върнати на ДРО поради неизяснени в детайли редица факти и обстоятелства, като например: не са взети сведения от служители на Дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР, присъствали при проведената полицейска операция; не са взети сведения от поемни лица; не са изискани материалите от ДП № 256/2018г. /общо 4 тома/, изпратени на Специализираната прокуратура; не е разпитано лицето Я. К.; не е изяснено обстоятелството дали полицейските служители са докладвали на ОДЧ, че са освободили лицето К. и др. В становището изрично е отбелязано, че дисциплинарното производство се основава главно на постановлението на наблюдаващия прокурор от СГП.

И при проведеното допълнително разследване, резултатите от което са обективирани в допълнително становище /л. 75/, не са събрани необходимите доказателства, от които да се установят по несъмнен начин вменените на жалбоподателя дисциплинарни нарушения. В становището е отбелязано, че Специализираната прокуратура е отказала да предостави материалите от досъдебното производство, но това не освобождава ДРО от задължението му да проведе собствено разследване дали служителят е извършил дисциплинарно нарушение. В хода на дисциплинарното производство не са разпитани служителите от Дирекция „Вътрешна сигурност“, присъствали при полицейската операция, не е разпитан и основаният свидетел Я. К., тъй като не могъл да бъде намерен на известния му адрес. В хода на настоящото производство процесуалният представител на ответника направи доказателствено искане за разпит на един от служителите на Дирекция „Вътрешна сигурност“ и за разпит на лицето Я. К.. Съдът не счита, че следва да обсъжда техните показания, доколкото дисциплинарното производство вече е приключило, а съдебното

производство не е средство за попълване на пропуски в разследването и дописване на мотивите на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

Но дори и от показанията на разпитаните свидетели не могат да се установят вменените на жалбоподателя дисциплинарни нарушения. Единствено от показанията на св. Я. К. се извличат сведения, че му е бил искан подкуп от служителите на ОД РУ на СДВР, като свидетелят сочи, че другият полицай от ПП 53-1 казал: „ако мога да мисля нещо, иначе ще ме затворят“, а жалбоподателят Д. прибрал вещите на свидетеля. Съдът обаче счита, че единствено от показанията на св. К. не може да се направи безспорен извод за извършено дисциплинарно нарушение, а същите следва да бъдат обсъдени заедно с останалия приобщен по делото доказателствен материал. Не е за пренебрегване и фактът, че у свидетеля са били намерени наркотични вещества (амфетамини), същият е имал предходни криминални регистрации и мотив да дискредитира полицаите, с цел да не бъде уличен в притежание на забранени вещества. Най-същественото в показанията на свидетеля е разминаването между тях и установената от ДРО и в досъдебното производство фактичката обстановка и последователността на действията. Според свидетеля вещите му (найлонов плик и суитчър) били взети от Д. и прибрани в личния му автомобил, който се намирал до ОД РУ на СДВР. Впоследствие заедно с полицаите отишли на автогарата да изчакат пристигането на парите, като след пристигането им тръгнали посока ОД РУ на СДВР, за да върнат вещите на К.. На път за районното, в подлеза на гарата полицаите били арестувани. Според приетите по делото доказателства, вкл. Експертна справка № 26-Ф/2018г. и показанията на св. Я., към момента на задържане на жалбоподателя коментирани по-горе плик с вещи и суичър са били налични (т.е. не в автомобила, както твърди св. К.) и в държане на полицейските служители. Самото битие на плика с наркотичните вещества пък е абсолютно неясно, доколкото според постановление от 20.06.2018г. по пр. пр. № 13419/2018г. по описа на СГП се установява, че полицейският служител Ц. М. е поставил наркотичното вещество в багажа на Я. К., а самият К. твърди по настоящото дело, че в плика имало амфетамини, които били негови, но той казал на полицаите, че не знае чии са.

Действително, другият разпитан по делото свидетел Я. Я. дава сведения за нарушения на служебната дисциплина от страна на ПП 53-1 като цяло, доколкото Я. К. е следвало да бъде с бележници според свидетеля, задържана е личната карта на К. и пр. Тези нарушения обаче не са били предмет на изследване в хода на дисциплинарното производство и за тях не е ангажирана дисциплинарната отговорност на служителя. Отделен е въпросът дали твърдените нарушения представляват тежко нарушение на служебната дисциплина, уронващо престижа на службата.

В заповед № 513з-7932/19.10.2018г. са застъпени твърдения, че Д. е поискал облага и е принудил трето лице, за да не извърши действие по служба – предаване на компетентен орган за установяване на данни за извършено престъпление и инициране на наказателно производство. По дисциплинарната преписка не са приобщени никакви доказателства (протоколи), от които да може да установи, че Я. К. е притежавал забранени вещества, че същият е предал, респ. Д. получил исканата от жалбоподателя сума, за да не изпълни задължение по служба, както и че жалбоподателят не е задържал и отвел в районното управление К., предвид твърдяното наличие на данни за извършване престъпление от последния. В тази връзка неясно и некореспондиращо с доказателствата по делото е твърдението, че Д. е съобщил на дежурния в ОД РУ на СДВР, че проверяваното лице е освободено. Такъв

извод не може да се направи от протокол № 513-64153/01.08.2018г. (л. 199) за прослушване на записи от радиоефира, съгласно който комуникацията между ПП53-1 и дежурния приключва, след като патрулът приема кодовете „три и шест“. В същия смисъл е и повторното сведение от мл. експ. И. /л. 70/, че не си спомня ПП 53-1 да са се обаждали за освобождаване на лицето Я. К..

От изложеното е видно, че оспорената заповед е издадена и в нарушение на материалноправните норми на закона. Фактът, че на служителя е повдигнато обвинение за умишлено престъпление от общ характер не е основание за налагане на дисциплинарно наказание. Действително дисциплинарната отговорност е независима от наказателната, но в случая не са описани каквито и да било действия или бездействия на служителя, с които същият е допуснал нарушение на етичните правила и е уронил престижа на службата. На практика вменените му дисциплинарни нарушения, така както са фактически формулирани в оспорената заповед, се припокриват от повдигнатото му обвинение за престъпление по НК. При липса на влязла в сила присъда, че държавният служител е извършил от обективна и субективна страна деянията, за които му е повдигнато обвинение, и които са послужили като основание за издаване на оспорената заповед, не може да се приеме, че Д. е извършил и тежко нарушение на служебната дисциплина. Що се отнася до цитираните правила от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, то това нарушение е обосновано от дисциплинарно наказващият орган единствено въз основа на повдигнатото на служителя обвинение. Както бе посочено по-горе, в заповедта не е описано с кои свои действия, извън тези осъществяващи състав на престъпление по НК, служителят е уронил престижа на службата, тъй като уронването на престижа е основание за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, а самото нарушаване на етичните правила е основание за налагане на друг вид дисциплинарно наказание. Следователно след като държавният служител не е осъществил дисциплинарните нарушения, описани в заповедта за уволнение, и квалифицирани като тежко нарушение на служебната дисциплина, то не са налице и нарушения на цитираните в заповедта норми на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

Обобщено казано, съдът счита, че по дисциплинарната преписка не са изяснени всички обстоятелства за случая и не събрани всички необходими и относими доказателства, от които да се направи извод за неизпълнение на задължения по ЗМВР и нарушаване на Етичния кодекс на държавните служители в МВР, оттам и за тежко нарушения на служебната дисциплина.

Предвид гореизложеното съдът намира, че жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

С оглед изхода на делото и доказателствата за направени разноски, направеното искане от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, същото е основателно и следва да бъде уважено, като да бъде осъдена ответната страна да заплати на жалбоподателя сумата от 560 лв., съгласно представен по делото списък по чл. 80 от ГПК и договор за правна помощ на л. 207.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. С. Д. заповед № 513з-7932/19.10.2018г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. С. Д. ЕГН [ЕГН] сумата от 560 лв. (петстотин и шестдесет лева) разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: